HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

נהפוג יד כסיב. הלומד ערכי עלי ואין לו כדי ערך כמיב ביה (ויקרא כז) על פי אחד מעיז יד הגדול יעריכנו הכהן וכתיב בתריה **וכל ערכך** וגו' (ג) דאי נמי ליה שום שקל לא יעריכנו הכהן פחות משקל: **הלכה כדברי חכמים.** לפדיונו בשה **פטרוזא.** שה כחוש: **כר דנקא.** קטן שאינו שוה אלא מעט שהוא שמות דיגר: ז **נמי מגינא.** במתני' [ט.]: **פשיטא.** לפילו פטרוזא דהא כל שהוא קלמרי רבנן לעיל (ו:): **כולי האי.** כר דנקא לי נמי נהי דקטן יכול ליתן ח) לשב פטרוזא שהוא כחוש לא: **רגיל הכא ורגיל הכא.** פחות משלש ויותר משקל: **קשיא הלכתא אהלכתא.** הכא למרת הלכתא כדברי ברגיא ולעיל למרת הלכתא כדברי מכמים לחפי כר דנקא: **נא ליתמך.** מה יתן לכהן למריון ליה ברגיא: **בעושה מעצמו.** ומותן כר דנקא לא כייפינן ליה טפי: **תיתמר.** בשמעתין לעיל (דף ט:) הקפידה תורה עליו בשה ואע"ג דמלינן לעיל בשויו לא מלינן למימרינן מיהו הכי מקשה מלי לשלוחי ט) דעתך מעיקרא נקט: **רגיעת קציף ליה.** חמלי מוקמת למימרת דרים לקים כרבי שמעון הא קיימא לן כרבי יהודה ורבי שמעון הלכה כרבי יהודה בפרק מי שהוליחוהו (דף מו:) ושתם לן תנא כרבי יהודה ואת אמרת הלכה כרבי שמעון אלא אפי' תימא רבי יהודה י) לא יהא חמור מן התקדש ולא אמרה תורה בשה להחמיר עליו אלא להקל עליו:ג) **רב** ג) נחמן בריה דרב יוסף ד)פריך ליה בשילקי בשויו אמר רב שיזבי אמר רב הונא ה)הפודה פטר חמור של חבירו פדיונו פדוי איבעיא להו פדיונו ג) לפודה או דלמא יפדיונו לבעלים אליבא דר"ש לא תיבעי לך כיון דאמר מותר בהנאה ממונא דבעלים הוא כי תיבעי אליבא דרבי יהודה דאמר אסור בהנאה להקדש מדמי ליה ורחמנא אמר ונתן ו) הכסף [1] וקם לו או דלמא כיון ז) **דקני להו** (ח) בביני וביני לא דמי להקדש אר"נ ת"ש ט)הגונב פטר חמור של חבירו משלם תשלומי כפל לבעלים ואע"פ שאין לו עכשיו יש לו לאחר מכאן מני אילימא ר"ש אמאי אין לו עכשיו אלא פשיטא רבי יהודה ואי ס"ד להקדש מדמינן ליה [2] ט)וגונב מבית האיש אמר רחמנא ו)ולא מבית הקדש ז) ותו לא מידי: ח) אחת ביכרה ואחת שלא ביכרה [כו']: ת"ר כיצד אמרו נכנס לדיר להתעשר אי אתה יכול לומר בבא ליד כהן שהרי שנינו י)הלקוח ושניתן לו במתנה פטור ממעשר בהמה אלא בישראל שהיו לו עשרה ספק פטרי חמורים בתוך ביתו שמפריש עליהן עשרה שיין ומעשרן והן שלו מסייע ליה לר"נ דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה יא) ישראל שהיו לו עשרה ספק פטרי חמורים מפריש עליהן עשרה שיין ומעשרן והן שלו ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה ישראל יב)שהיו לו עשרה פטרי חמורים ודאין בתוך ביתו שנפלו מבית אבי אמו כהן ואותו אבי אמו כהן נפלו לו מבית אבי אמו ישראל מפריש עליהן עשרה שיין ומעשרן והן שלו ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה ישראל שהיו לו טבלים יג) ממורחין בתוך ביתו שנפלו מבית אבי אמו כהן ואותו אבי אמו כהן נפלו לו מבית אבי אמו ישראל מעשרן והן שלו וצריכא דאי אשמועינן קמייתא משום דקא (ג) מפריש וקאי אבל הכא יד) מתנות טו) שלא הורמו כמי שלא הורמו דמיין אימא לא ואי אשמועינן הכא דאפשר לעשורי מיניה וביה דהא מנח אבל התם כיון דשה מעלמא בעי אתויי טז) ומפריש וקאי אימא לא צריכא אמר רבי שמואל בר נתן אמר רבי חנינא הלוקח טבלים ממורחין

עושה זה מהן יז) **ונותן זה מהן** יח) **ולכהן** ממורין **מותרין.** היה נריך להפריש עליהן שיין להפקיע קדושה שהלה עליהן בנית ישראל ולאחון ונומל שיין לעלמו שהרי כהן הוא ואין נריך לחזר אחר כהן (ו) הכי נמי עושה ישראל זה היוהנו דלמי כמי שהורמו כהן השיין: ממורחין

אמר רבא אף אנן נמי **תנינא** גדול וקטן. יש ספרים דגרסי תניתא וקושיא היא זו: **והלכתא בריא.** בגת לימלך מוקמי ליה שמורים לפדותו בשה שוה שלשה וחוזה יז) דגיל הכא ט) שבל נעלמו מפילו בפטרוזא בת דנקא ואם אין לו שה לפדותו יח) פודה בשויו ואפי' בשלקי וכך פריך ליה מברך על פדיון פטר חמור ולא בשעת מתירו ניתנה להכהן דמעיקרא דאפקריה רבנן בשעת מתירו ניתנה להכהן קאי כדאמר לקמן בשמעתין (:) ואם אין מכבשים בין מעזים אין זכר בין נקבה בין גדול בין קטן כ) כדתנן בשמעתין: כ) **הפודה פטר חמור של חבירו פדיונו פדוי.** לא למי לפרוך מעלו על מחזירו לתיעבידא לן פרק אין בין המודר (נדרים דף ו:): שם לריך לעת להתם כתיב גם אתם לרצות שלוחכם ובעינן מה אתם לעשכם אף שלוחכם לעשכם אלא הכא לא כתיב בעליס לא: **וגונב מבית האיש ולא מבית הקדש.**

פרק מרובה (ב"ק דף סב:)

ט) ניתא הך דרבא לא) דקאמר מעלעו ולא מהקדש נפקא ופירש מים לא מיומר דגזבר נמי מקרי מים ולא משמע ליה כלל מתים מ) למעוטי דבכל דבר שהוא לשון זכר שייך לשון מים ואתה כ) על נקבה כמו (שמות כו) אתה אל תמותם) והא למרינן הכא מבית מים ולא מהקדש ולא מבית הקדש להכי למרינן הכא בעושה מעצמו דרבא דאמר אסור בהנאה להקדש ואפילו בשלקי וכדפריק ליה מברך אקב"ו על פדיון: נס) ושה דאמרינן בין: ס) קטן בין תם בין בעל מום כדתנן: פא) בעלים מכלל הס"ד: פב) דרשא והך דרשא דקאמר: פג) משתמע. עיין תוס' (ב"ק דף סב ע"ב): פד) לו עשרה ספק פטרי חמורים: פה) לעיל דפודה וחוזר: פו) הקונטרס דמפרש דאינו: פז) קשה מההיא: פח) שיין ומעשרן והן שלו תימה למה לי תיבת התם נמחק: פט) סבי דכיון שמן הדין: צ) וחזר ולקחו כיון דמכרה: צא) דאע"ג שכולן פדיון פטר חמור:

רבינו גרשום (המשך)

מי שפודה פטר חמור נמי הוי שלו: או דלמא. אע"ג דאסור בהנאה כהקדש כיון דקנו בעליו להך דביני ביני שיכול לפדות חמור שוה סלע בשה דנקא לא דמי להקדש. דהקדש אין נפדה פחות משוויו והך דביני ביני הוי ממונא דבעלים הלכך הוי כוליה דבעלים: ואע"ג שאין לו עכשיו לבעליו רשות ליהנות מחמור משלם תשלומי כפל דכתיב על חמור על שה ועל שלמה וגו' ישלם שנים: ואמאי אין לו עכשיו. והא קא שרי ליה ר' שמעון בהנאה קודם פדייה: אלא פשיטא ר' יהודה היא ואי ס"ד להקדש מדמי ליה אמאי משלם תשלומי כפל לבעלים וגונב מבית האיש אמר רחמנא ישלם שנים ולא וגונב מבית הקדש והאי פטר חמור כהקדש דמי וקרנא לישלם ותו לא מידי אלא מדקתני משלם תשלומי כפל לבעלים ש"מ דממונא דבעלים הוא ופדיונו פדוי לבעלים: אי אתה יכול לומר בבא ליד כהן. כגון שנתנו ישראל שה זה לכהן בפדיון פטור חמור וחזר הכהן ומכרו לישראל או נתנו לו כי האי גוונא אין נכנס לדיר שהרי שנינו הלקוח וכו': אלא בישראל שהיו עשרה ספק פטרי חמורים בתוך ביתו שמפריש עליהן עשרה שיין ומכניסן לדיר ומעשרן והן שלו. וה"ה דאפי' היה לו ספק פטר אחד או שנים והפריש עליהן שיין להפקיע ספקן והן שלו שאותן שיין נכנסין עם שאר כבשים לדיר להתעשר.

והא דנקט עשרה רבותא קאמר לן כלומר שיש בהן כדי מעשר בפני עצמן מפריש עליהן עשרה שיין כיון דשל ישראל הוו מיקרא והשתא נמי באו ליד ישראל והן שלו הואיל ומחמת כהן באו לו: טבלים ממורחים. שעשירן כרי וגמרה מלאכתן למעשר: מעשרן. משום דשל ישראל היו ועכשיו הן של ישראל והן שלו הואיל ומחמת (ישראל) [כהן] באו לו והן שלו הדמים שיכול למוכרן התרומות לכהן והמעשרות ללוי והדמים יהיו שלו: וצריכא למימרינהו לתרוייהו. דאי אשמעינן הך קמיתא אמאי מעשרן והן שלו משום דקא מפרש רקאי כלומר כיון דשלא ממין עצמן הן פודין הפטרי חמור אלא במין אחר בשיין כמו הני שיין הפרישם עליהן כאילו היו מופרשין שהפרישן אבי אמו כהן והיו שלו וירשו ישראל זה ממנו משום הכי והן שלו: אבל הכא. גבי טבלים ממורחין כיון דמיניה וביה בעי למפרש מעשר אימא מתנות ומעשרות שלא הורמו (שהורמו) כמי [שלא הורמו] דמיין כשהיו ברשות כהן אלא אימא השתא צריך לעשורינהו ולמיהבינהו לכהן קמ"ל דמעשרן והן שלו: ואי אשמעינן הכא. בטבלים משום הכי מעשרן והן שלו משום דאפשר לעשורינהו מיניה וביה ודמי כאילו היו מופרשין משעה שנמרחו והא מרח מעשרותיו אין ירוש הטבלים והמעשרות מאבי אמו כהן הלכך מעשר והן שלו שיכול למכור המעשרות והדמים שלו. אבל התם בפיטרי חמורים כיון דשה בעלמא בעי אתויי עתה ולפדות כל חד וחד ולאו מיניה וביה יכול לפדותן לא אמרינן דדמו השיין כמופרשין וקיימי עד שהיו של כהן אלא השתא צריך לאפרושינהו ולמיהבינהו לכהן

ו) [עירובין מו: ביצה כח.], ז) [ועי' בתוס' ט: ע"ש], ח) בכת"י ליתא נמחקים, ט) [סוטה לו: וש"נ], י) לקמן נה: [ב"ק קי:], יא) ב"מ ז., יב) פירש"י מבלתי עוד פוף העמוד נדפס בתוספ' ע"ב, יג) [קדושין נד: נח. נט: נדרים סה"ד ומ"ב מה"ד ופין לו שה, כ) עיין מל"מ הלכות תרומות פ"ד הל"ב, ל) ליתא נמי הך דרבא ובקדם פה. ב"ב קכב: מנות כ. מולין קל:], לא) [ע"ל דלכהן], לב) וגרסי הכא אבל עלמו אפי' בפטרוזא בת דנקא הוא עלמו מלי למימר הלכתא כדברי חכמים ומ"ב ופין לו שה, לג) [ועי' תוס' ב"ק סב. ד"ה ועשו וכו' מנחות ד"ה ומקום], לד) [דף ל: ד"ה ופודה], לה) דפודה ומחזר ופודה, ל"ק

תורה אור השלם

1. וְאִם גָּאֹל יִגְאַל אֶת הַשָּׂדֶה הַמְקֻדִּישׁ אֹתוֹ וְיָסַף חֲמִשֶׁת כֶּסֶף עֶרְכְּךָ עָלָיו וְקָם לוֹ:
ויקרא כז יט

2. כִּי יִתֵּן אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ כֶּסֶף אוֹ כֵלִים לִשְׁמֹר וְגֻנַּב מִבֵּית הָאִישׁ אִם יִמָּצֵא הַגַּנָּב יְשַׁלֵּם שְׁנָיִם:
שמות כב ו

הגהות הב"ח

(א) גמ' ולו דילמא כיון דקני לסו דבינו ויניו: (ב) שם דקא מוסרח וקאי: (ג) רש"י ד"ה כהמנו וכו' דמי ליה ליה נמי שוה: (ד) ד"ה ממונא וכו' ולא מלי למיתי הכי האי פוסק ל"ל ותימה כהן נמחק: (ה) ד"ה או למעט וכו' דשה כל שהוא מע"ג דכולהו: (ו) ד"ה ואע"פ וכו' עכשיו בו רשות: (ז) ד"ה והן שלו וכו' אמר כהן אחר הכי נמי:

גליון הש"ס

גמ' לא יהא חמור מן התקדש. ע' מוכי אמן מגילה כג ע"ב ד"ה אמר מי קדים:

מוסף רש"י

פריך ליה בשילקי בשויו. שיעמן עשמים שוה דמי המחור לכהן (לעיל ט:). ותו לא מידי. מו ליפה לאקשויי מידי (ערובין קג:) אין לנון אמר דבר זה (סוכה לו:) אין להשיב על כך (יבמות לט. וקדושין נא:) אין להקשות על דבר זה (ע"ז כג. סד.) ליפה לאוויי מידי (סנהדרין סב.) אין לתקנינו בדבר זה (שם סה:). הלקוח. לקח עשרה מלאים שלא נתעשרו מן הסוף (ב"ק קי:). עשרה שיין. להפקיעי חיפוייהו למיבי לסו נעבודה (ב"מ ז:).

רבינו גרשום

בהשג יד הוא דכתיב כלומר עני שאמר ערך פלוני עלי אם יש לו השג יד ליתן שקל חייב ליתנו לכהן דכתיב על פי אשר תשיג יד ליתן שקל פטור משום השג יד ולעולם גבי פטר חמור תפדה בכל שהוא: וכמה כל שהוא אפי' פטרוזא בר דנקא עד בשה כחוש שאינו שוה אלא שתות השקל: ה"א אמר רבא בתינא במשנה גדול וקטן תמים ובעל מום מהו דתימא מתניתין כולי האי בר דנקא לא קאמר אי נמי פטרוזא בכחוש לא קאמר קמ"ל רב יוסף. ר' טרפון כהן הוה: ברגיא. וכמה הוי ברגיא תלתא זוזי והיינו פי' לשון ברגיא דרגיל הכא ורגיל הכא כלומר קרוב לזה וקרוב לזה שג' זוזים לא נחסר מסלע אלא זוז ואינו יותר משקל אלא זוז: קשיא הלכתא אהלכתא. דלעיל אוקימנן אפי' בפטרוזא בר דנקא והכא קאמר הלכתא ברגיא: כאן בבא לימלך. כמה יתן אמרינן ליה ברגיא בבא מצעמו אם מדעת עצמו פדאו בדנקא הוי פדוי: אילימא לר' יהודה. דאמר הקפידה עליו התורה בשה וכדסלקא דעתך מעיקרא דבשה אין לא במידי אחרינא: אלא לר' שמעון. דלא איירי בהקפידי עליו תורה כלל אלמא דסבירא ליה דפודהו נמי בשויו: רב אחא מתני הכי אלא לר' שמעון רבינא קשי ליה היכי מצי לאוקמה כר' שמעון והא קי"ל ר' יהודה ור' שמעון הלכה כר' יהודה: ועוד דסתם לן תנא כר' יהודה. דתנן ופטר חמור תפדה בשה מן הכבשים ומן העזי' כר' דבשה דוויקא לא מידי אחרינא ואת אמרת הלכה כר' שמעון דמוקמ' לה כר' שמעון: אלא אפי' תימא ר' יהודה. הוא דפודיהו בשויו משום דלא ידא שדיונו דפטר חמור מפדיין דהקדש הקדש נפדה כשויו בכל דבר אף האי נמי. והאי דקאמר הקפידה עליו תורה בשה הכי סבירא ליה דלא אמרה תורה בשה להחמיר עליו כלומר דבשה אין לא במידי אחרינא. אלא בכל דבר נמי יכול לפדותו בשויו ולא אמרה בשה אלא להקל עליו דאם רצה לפדותו בשה אפי' אינו שוה אלא דנקא יכול לפדותו דבהכי הקפידה התורה דאם בא לפדותו בפחות משוויו אין יכול לפדותו אלא בשה: איבעיא להו פדיונו פדוי לפודה. כלומר דאחר דפדהו בשה יכה הפטר חמור שלו: או דלמא פדיונו פדוי לבעלים. כלומר פדוי לגמרי לבעלים ואינו יכול לחזור ולפדות ממנו: אליבא דר"ש. להקדש מדמי ליה ורחמנא אמר ונתן הכסף הרי הוא שלו אף של בעליו יהיה ולא שה לפודה: להקדש מדמי ליה ורחמנא אמר ונתן הכסף הרי הוא שלו אף

שיטה מקובצת

(א) פטרוזא. עיין תוס' מנחות (לף ק"ו ע"ב): (ב) רב נחמיה בריה: (ג) פדיונו פדוי לפודה א"ד פדיונו פדוי לבעלי: (ד) ונתן. (קדושין דף ה ע"ב ודף י"ט ע"א שפת דף קכח ע"ב ובכתוס דף מט ע"ב ועיין דף לג ע"ב סמפיס דף לה ע"ב ד"ה ומי ועיין עירכין דף לב.): (ה) דקני להך דביני וביני: (ו) וגונב. (ב"ק דף עו:): (ז) מתיבת אחת עד תיבת ת"ר נמחק: (ח) מתנות שהורמו לאו דמיין: (ט) אתאי מופרש וקאי לא אמרינן צריכא: (י) מה"ד אף אנן נמי תנינא: (יא) ליתן אפילו בדנקא אבל: (יב) דסלקא דעתא מעיקרא: (יג) תיבת כל ל"ש: (יד) דאם נתנו ישראל לכהן שוב: (טו) ודאי חייבין תיבת דאז נמחק: (טז) כהן והכהן המורישׁ: (יז) זוזים דרגיל הכא ורגיל הכא בעושה מעצמו אפילו: (יח) לפדותו פודהו בשויו ואפילו בשלקי וכדפריק ליה מברך אקב"ו על פדיון: (יט) ושה דאמרינן בין: (כ) קטן בין תם בין בעל מום כדתנן: (כא) בעלים מכלל הס"ד: (כב) דרשא והך דרשא דקאמר: (כג) משתמע. עיין תוס' (ב"ק דף סב ע"ב): (כד) לו עשרה ספק פטרי חמורים: (כה) לעיל דפודה וחוזר: (כו) הקונטרס דמפרש דאינו: (כז) קשה מההיא: (כח) שיין ומעשרן והן שלו תימה למה לי תיבת התם נמחק: (כט) סבי דכיון שמן הדין: (ל) וחזר ולקחו כיון דמכרה: (לא) דאע"ג שכולן פדיון פטר חמור: